

Universitätsbibliothek Paderborn

Memoriale Vitae Domini Et Salvatoris Nostri Iesu Christi

Alfonso <de Madrid>

Coloniæ, 1608

Meditatio diei Dominicæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48900](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-48900)

suam, & suauissimos sermones consolando, quemadmodum has fœminas consolatus est: quibus viuens apparuit, quamuis illæ mortuū quæ rerent: hocque aspectu, non tantum oculos earum corporeos lœtificauit, quæ ex ipsis aspectu incredibilem voluptatem perceperunt: sed etiā oculos animæ, quæ per piā & benignam hanc communicationem in fide confirmatæ fuerunt.

*M E D I T A T I O
diei Dominicæ.*

Hac die considerabis quomodo Redemptor mudi posteaquam (vti firmiter credimus) resurrexisset, primū apparuerit sanctissimæ Matri suæ, idq; propter reuuentiā matri debitā, & tali matri, quæ eò quod dolores Passionis eius super omnes alias creaturas acrisensisset, præcæteris etiam consolari merebatur, ex gloriosæ Resurrectionis filij sui notitia. Postquam ergo Christus sanctissimam Matrem suam consolatus fuisset, sanctis mulieribus apparuit,

d. v. ruit,

ruit, atque illis præcepit, ut de resurrec-
tione suos Apostolos redderent
certiores: quibus etiam eodem die se-
visendum exhibuit, in eo cœnaculo,
vbi nouissimum cum illis Pascha ce-
lebrauerat: quamuis non omnes præ-
sentes extiterint. Thomas, vti Euau-
gelium testatur, absens erat.

Expendes etiam tecum, quomodo
per immensum quo illos comple-
æbatur amorem, cum illis mandu-
cauerit, & conuersatus fuerit, allo-
quens illos benignè ac familiariter,
vti consueuerat, neque tantum per-
mittens, sed etiam iubens se manibus
eorum tangi & contrectari, vt hac
ratione illos in resurrectionis fide
constantiores ac stabiliores red-
deret.

Considerabis præterea, quomodo
Mariæ prædictæ, sepulchro appro-
pinquantes viderint Angelos, testi-
monium de Christi resurrectione fe-
rentes: lapidem etiam à monumento
sublatum, & custodes omnes propter
ingentem terræmotum, quo terra ad
Angeli è cœlis descensum, ut resurre-
ctio

ctionis Dominicæ nuncium mulieribus adferret, contremuerat, profugisse conspexerint.

Reuolues deinde, quomodo eodem die duobus alijs discipulis, in Emaus proficiscentibus, quorum vni ut Euangelium refert, nomen erat Cleophas: alteri, iuxta vulgarem opinionem, Lucas, qui hanc describit apparitionem: quibus dulcissimus Magister & Dominus in peregrini figura & habitu apparuit. Vbi notabis admiranda colla quia quæ cum illis miscuit, quomodo illum ut secum maneret coegerint, quomodo in panis fractione illum quem peregrinum esse putabant, humanissimum, benignissimum & misericordissimum Redemptorem suam esse cognoverint. Nam Christus, ut nonnulli Doctorum affirman, & ex aliquot S. Euangelij locis patet, panem fracturus oculos ad celum cum eximia pietate attollere, & Patri gratias agere consueuerat, quo in actu à Discipulis agnitus fuit.

Considerabis adhuc quomodo post octo dies, iterum S. Apostolis, simul

cum

cum S. Thoma resurrectionis Domini-
nicæ mysterio fidem accommodare
detrectanti, nisi prius visu & tactu rei
veritatem disceret, congregatis, ap-
paruerit. Atque ut S. Thomam, atque
in illo cæteros Apostolos, & nos om-
nes in resurrectionis fide confirmar-
ret, monstrauit ei manus, pedes, &
latus, admonens ex charitate & amo-
re mirabili, ut digitos in valnera ma-
nuum ac pedum, & manum in latus
suum infereret, & omnem dubitatio-
nem atque incredulitatem ex animo
suo depelleret: quod & fecit, nam sta-
tim fidem suâ professus est, & exclamauit, *Dominus meus & Deus meus.*

Expendes præterea tecum, quo-
modo quadraginta illis diebus, qui
intercesserunt inter Christi resurrec-
tionem & ascensionem, sæpius San-
ctis Apostolis apparuerit, nec nō 62.
Discipulis, & omnibus illis qui ali-
quam in se fidem habebant ac deu-
otionem, quousque fides in illis con-
firmata esset, ac robورata. Tum vero
constituit eis in Prælatum & Episco-
pum vniuersalem totius Ecclesiæ, S.

Petrum

Petrum Apostolum, & eius successores: & cunctis præcepit Apostolis, ut in vniuerso mundo Catholicā fidem annunciassem, baptizātes eos qui crederent, in nomine Sanctissimæ Trinitatis: certificauit eos denique, quod omnis qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit: qui verò non crediderit, condemnabitur. Posteaquam ergò quadraginta diebus post resurrectionē inter illos conuersatus fuisset, manducans & bibens cum eis, atque familiariter de rebus fidei illos instruens, repræhendens etiā aliquos ex eis, quod tardi & difficiles ad mysterium resurrectionis suæ credendum extitissent, promittens demum, se mansurum cum eis usque ad consummationem sæculi, in Sacramento videlicet Altaris: iussit ut egredierentur ad montem Oliuarum, ubi cum facultatē abeundi à sanctissima Matre sua, & cæteris Apostolis qui præsentes aderant accepisset, & ad interrogata quædam ab illis proposita respondisset, ipsis cernentibus, virtute propria in cælum eleuatus est: ascendet debat

debat autem paulatim ne oculi eorum dulcissimo illius aspectu illico, sed sensim priuarentur: Secundum nonnullos contemplatiuos tamdiu eleuatus fuit, quamdiu oculi eorum vultum ipsius gratiosissimum & amabilissimum intueri potuerunt: posteaquam vero in eam altitudinem pervenit, ut amplius eum discernerent non valerent, nubes quædam se inter Apostolorum oculos & pedes & Redemptoris interposuit, quæ illos aspectu eius omnino spoliauit: quamuis non nulli existiment oculos Beatiss. Virginis ex huius nubis interiectu, nullum sensisse impedimentum, sed multo maiori distantia quæceteros, filium intuitos fuisse: & sanctissimam etiam animam eius eleuatam fuisse ad contemplanda gaudia & festa quæ Angelorum hierarchiæ in ascensu summi Regis gloriæ celebrarunt, quæ eximia & admiranda esse debuere, tanq; Principis alicuius triumphantis, de subiugato sibi Regno quod contra Patrem Imperatorem rebellauerat.

Festis hisce admirandis in glorio-
sa hac

sa hac susceptione consummatis, sanctissima Christi humanitas, quæ nostræ causa crudelissimè torta & lacerata fuerat, ad dexteram Patris, id est in excellentioribus cœlestis gloriæ bonis collocata est.

Considerabis demum, quomodo quinquagesimo post Christi resurrectionem die spiritus Sanctus in Apostolos delapsus fuerit, qui eos perfectè consolatus est, instruxit & roborauit, reddens illos idoneos diuini verbi, & Euangelij per totum mundum annunciandi ministros: quod & illi strenuè præstiterunt. Nam in omnem terram, ut Regius Propheta David inquit, exiuit sonus eorum, & in fines orbis terræ verba eorum. Notabim' hic ad ædificationem & instructionem nostrâ moralē, quod quemadmodū illi, q' perfectius Dom. Passionis probria & indignitatē in animis suis senserunt, post gloriosam Christi resurrectionē ante alios visitati, & maioris etiā gaudij participes effecti fuisse, ut partim ex S. Euangelio, partim ex Doctorum Catholicorum scriptis

constat, ita quoque nos si participes
esse studuerimus penarum ac suppli-
ciorum Christi redemptoris nostri,
digni quoque erimus qui ab illo ad
sublimiorem, quam alij, gloriae gra-
dum extollamur. Nam (secundum
Apostolum) *si socij fuerimus passionis,*
erimus & consolationum: Et si compassi
fuerimus, & conregnabimus.

Quæ doctrina ut clarior & eviden-
tior fiat, ratiocinemur speciatim de
omnibus creaturis, quæ in sanctissi-
mo hoc mysterio aliquæ doloris sen-
sum exhibuerunt: reperiemus enim,
quod omnia quæ plus mæroris ac
tristitiae in Christi passione senserūt,
maiori etiam gaudio in gloria ip-
sius resurrectione perfusa excellen-
tioribusque donis ornata sint: quod
clarè liquebit, si incipiamus ab inno-
centissimo Redemptore nostro, cuius
sanctissima anima & corpus, plura &
grauiora sustinuerunt tormenta, quā
vllæ aliæ creaturæ: In ipso enim ad-
impletum fuit illud Regij Prophetæ.
Secundum multitudinem dolorum meo-
rum in corde meo, consolationes tuæ la-
tifi-

ificauerunt animam meā. Aiunt enim Theologi, ipsum hac passione eximios illos gloriæ gradus, quibus corpus eius glorificandum & dotandum erat promeruisse, aut certè impedimenta quæ huius gloriæ communicationem impedirent, submouisse: nominis etiam sui exaltationem meritum fuisse.

Testatur id S. Paulus Apostolus quando de perfectissima Christi obedientia, qua in mortem crucis assensum suum præbuit, loquens, ait. *Christus factus est obediens usque ad mortem: mortem autem crucis, id est, mortem illius temporis omnium contumeliosissimam: propter quod & Deus exaltavit illum, & dedit illi nomen, quod est super omne nomen: ut in nomine illum omne genuflectatur cœlestium, terrestrium, & infernorum, & omnis lingua confiteatur, quia Dominus IESUS in gloria est Dei Patris.* Similiter si de cæteris creaturis ratiocinemur: nimirum de Beatiss. Virgine MARIA, de S. Magdalena, de S. Petro, ac de ipsis etiam creaturis ratione & sensu

carea-

carentibus. Hinc enim est quod quidam aiunt ipsos lapides, qui fissi fuerant, dum Christus animam in cruce expiraret, uti textus Euangelicus declarat, dicens: *Et petra scissa sunt.* post sacrā Christi resurrectionem, famam illam, qua postea in toto terrarū orbe apud fideles celebrati fuerūt, promoverint: nam (secundum Philosophos) gloria mūdi nihil aliud est, quā celebris fama cum laude coniuncta. Hanc etiam ob causam S. Franciscus montem Aluerniæ præcipuè dilexit, quod is in Christi morte maximum inter alios montes doloris sensum ostendisset, quemadmodum nōnulli Doctorum, specialiter Barthol. Pisanus in lib. Conformatum affirmat, & manifestū esse potest ei, qui montem hunc attentiū inspexerit: est enim à summo deorsum usque fissus, quasi ex cōpassione disruptus, & ad intima usque (ut modo humano loquar) apertus fuisset. Vnde etiā Deus hunc montē omnium qui in Europa sunt montiū celeberrimū & laudatissimum reddidit, quēadmodum idē lib. 3.

Cor.

Conformat. latè fusæq; demonstrat: qui illum maximè celebribus totius terrarum orbis montibus comparat, & ijs digniorē esse ostendit, ea potiſ ſimum ratione, quod Christus Redēptor noster in propria pſona in ſanctum hunc montē dēſcēdere, ibiq; S. Franciscum inuifere, consolari, & ſacra ſtigmata ſua corpori eius impri- mere voluerit. Ut ergo ad propositū reuertamur, ſi diuina prouidentia inſensibiles creatureſ, magnifica & libe- rali manu ſua tā copioſe remune- rat, quid faciet hominibus anima ra- tionis capace p̄deditis? Testes hui' rei esse poſſunt oēs ſancti, qui huic ſacro mysterio p̄ſentes extitēre: quia do- lorum quos ex Dominicæ Paſſionis aspectu, ſenſerunt participatio, pro martyrio illis imputata fuit, vt non- nulli Theologorum affirmant. Ratio quæ illos ad hoc afferendum permo- uet, hæc eſt; q; multi eorū, imò p̄aci- pui ferē & maxime illuſtres, qui Do- min. Paſſioni interfuerūt, à perſecu- toribus fidei, per mortē violentā non p̄ceperint coronā martyrij, nec tamē

cre-

credibile sit, quod ab illa gloria, quā
martyrium suis cōfert possessoribus,
alieni sint futuri: vti Beatiss. Virgo
cælorum Regina, S. Ioannes Euange-
lista, & alij: præsertim cū nullo alio
conuenientiori tempore, quam tum
illam promereri potuisse legantur.
Hac permoti ratione nōnulli Theo-
logorum tām veterum quām recen-
tium asserunt, dolorem compassio-
nis, illis imputatū fuisse pro tali me-
rito, vt acciperent coronam marty-
rij. Hinc etiā S. Hieronymus ait: Bea-
tiss. Virginem in illa tristi nocte pas-
sionis, plus supplicij ac tormentorū,
per compassionem sustinuisse, quam
in martyrio tolerare potuisset. Acce-
dit ad hæc, vt nonnulli Doctorū pru-
denter notarunt, quod diuina prou-
identia neminem eorum qui sponta-
nea voluntate Dominicæ Passioni in-
terfuit, & astitit, à persecutoribus fi-
dei martyrio affici, aut violēta mor-
te necari permiserit, eò quod satis es-
se putaret mortem cōpassionis, quam
isti ea nocte subierunt, vti patet in
Beatiss. Virgine, S. Ioanne, S. Maria
Magda-

Magdalena cæterisque sanctis mulieribus, de quibus in nulla Canonica legitur scriptura, quod persecutorum manibus vitam finierint: quāuis sacrū testetur Euāgelium eos Dominicæ passioni præsentes astitisse.

Huic doctrinæ plenæ pietatis, conformes etiam sunt nonnullæ reuelationes quas DEVS pro sua clemencia, nonnullis personis eximiæ sanctitatis manifestare dignatus est. Et quia harum vna, illa nimirum quæ S. Mechtildi religiosissimæ, & illuminatissimæ sanctimoniali, patefacta fuit, eximiæ vtilitatis & ædificationis est, (quamuis in nouissimo hoc puncto, plus iusto fusior futurus sim) omittere tamen non potui, quin eam hīc quam breuissimè commemorarem.

Legimus in primo libro Reuelationum & doctrinæ S. Mechtildis, Christum inter alias innumeræ gratias ei hoc quoque præstitisse, quod ei die quodam Parasceues visibiliter apparuit: tum illa his eum verbis allocuta est. O mi dulcissime Deus

in quo

in quo potest tibi homo restituere, q
hac die pro hominum saluti capi, &
ligari dignatus es. Cui respondit Do-
minus. Ut in vinculo veræ obedi-
tiæ propter me voluntariè ac libéter
sit ligatus. Et Mechtildis. Quid laudis
tibi reddet, quod immundis Iudeorū
sputis consputus, & immitibus colo-
phis cœsus fuisti? Cui Dñs. Dico tibi
in veritate, quod oēs q prælatos suos
conténunt, faciem meā conspuunt: si
quis illā contumeliam velit emēda-
re, prælatos suos honoret. Et Mechtil-
dis. Quid gratiarum actionis, ô piissi-
me, pro alapis accipies? Respondit.
Ut homo cōsuetudines & statuta suæ
religionis fideliter & strictè teneat.
Et Mechtildis. Quid laudis ô amice
fidelissime, postulas, pro dolore quē
passus es, quādo imperiali capiti tuo
corona spinea impressa fuit: ita ut
roseo sanguine delitiosa facies tua,
in quā Angeli prōspicere desiderant,
tota operiretur: Respondit. Ut homo
cum tentatur, totis viribus fortiter
resistat: quot enim tentationes in no-
mine meo superat, tot in meo diade-
mato

mate gēmas ponit pretiosas. Et Mechtildis. Quid pro eo, magistrorum sapiētissime, quod vt fatuus in ueste alba delusus es? Respondit: Ut homo nullum quārat in uestibus ornatum, nec pretiositatem, sed solum necessitatē. Et Mechtildis. Quid gratiarum actionis pro eo, ô cordis mei vnice, quod tam inhumaniter & acriter flagellatus es? Respondit: Ut homo perfecta fidelitate & patientia, mecum perseveret, tam in prosperis, quam in aduersis. Et Mechtildis. Quid, amātissime, pro eo, quod pedibus crucifixus es? Respōdit: Ut omnia desideria sua homo fundet in me: & si meum non potest desideriū habere, habeat ut minimum, voluntatē habendi desideriū, & tunc accipiam voluntatē. Et Mechtildis. Quid pro eo, quod manibus cruci affixus es? Respondit: Ut homo se in omnibus bonis operibus exerceat, & cuncta opera mala propter me dimittat. Et Mechtildis. Quid tibi, ô dulcor vnice, debet gratiarum actionis homo referre pro illo amoris vulnere, quod in cruce

accepisti pro ipso homine, cum amor
inuincibilis, sagitta amoris cor tuum
melliflum perforauit: vnde nobis
aqua & sanguis in remedium proflu-
xit, & sic deuictus magnitudine amo-
ris sponsæ tuæ, mortuus es amoris
mortæ? Respondit. Ut homo omnem
voluntatē suam meæ conformet vo-
luntati, & voluntas mea, illi semper
in omnibus & super omnia sit acce-
pta. Dixit præterea Dominus ad eam:
In veritate dico tibi, si q̄s ex deuotio-
ne Passionis meæ lachrymas effude-
rit, nō aliter suscipiam, ac si ipse pro
me sit passus. Tum Mechtildis: Et qua-
xatione aut qua deuotione ad has la-
chrymas peruenire valeo? Cui Do-
minus. Ego te docebo. Primò cogita,
quali amicitia & dilectione inimicis
meis obuiam processi, qui me cū gla-
dijs & fustibus ad mortē quærebant,
tanquam latronem & maleficum: sed
ego illis tanquā mater filio, obuiam
me dedi, vt eos de fauibus luporum
eriperem. Secundò, cum alapis immi-
tibus me cæderent, quot alapas mihi
dederunt, tot dulcia oscula animabus
eorum.

eorum præbui: qui usque in diem nouissimum per Passionem meam salvandi sunt. Tertiò, cum ferocissime flagellarer, tam efficacē pro eis orationem fudi ad Patrem, ut multi ex eis conuerterentur. Quartò, cum spinam coronam capiti meo imponebant, quot spinas mihi impresserunt, tot gēmas in ipsorum coronam collocaui. Quintò, cum me cruci clavis affigerent, & omnia mēbra mea distenderent, ita ut ossa mea & viscera dinumerari possent, tota mea diuina virtute, attraxi animas eorum ad me, omnium videlicet, qui ad vitam æternam erant prædestinati, sicut prædixeram. Cum exaltatus fuero a terra omnia traham ad meipsum. Sextò, cum lancea latus meum aperiret, ex corde meo propinaui eis poculum vitae, qui per Adamum hauserat poculum mortis, ut esset oēs filij vita æternæ, & salutis in me, qui sū vita. Eadē sancta Mechtildis monet, ut qui Dominicæ Passionis colendam memoriam frequentare desiderat, singulis ferijs sextis vice horarū legat septies Psal-

rum. *Exaltabo te Domine quoniam suscepisti me*, sic enim futurum ut post anni circulū tot versus habeat, quot Dominus IESVS vulnera habuit. Cui nos tanquam illuminatę personę, cui Dominus multa eximia & admiranda secreta reuelauit fidē adhibere oportet: Verūm quia non omnes hoc deuotionis exercitium in opus conferre poterunt; propterea quod vel literas non norint, aut prædictum Psalmum memoria non teneant, aut forte libros eundem continentēs nō habeant, idcirco aliud hic deuotionis exercitium, quod eidē religiosę sanctimoniālē Deus patefecit, subnectā: idque tantæ utilitatis, ut Deus omnibus illud exercentibus statum salutis & veræ deuotionis gratiam pollicitus fuerit.

In quarto libro Relationum eius legimus, quod cum vice quadam Deo offerret quinq; millia, quadringenta & sexaginta orationes Dominicas, quas tota congregatio recitauerat, in unione sanctissimorū vulnerū Christi, apparuit ei Domin⁹ expansis manibus,

nibus, & omnibus vulneribus apertis dicens ad eam. Cùm penderé in Crucē, omnia vulnera mea patebant, & singula vocē ad Deum patrem emittentia, pro hominis salute interpellabant, & sic usque hodie clamore quodā Dei Patris iram, mitigant peccatori. Et hoc dico tibi, quod nunquā mēdicus adeo potuit lātificari accipiendo eleemosynam, quam importunis clamoribus acquisiuit, sicut ego exultans suscipio orationē, quæ mihi in honore vulnerum meorum exhibetur; Et hoc dico tibi, quod hēc oratio nunquam pro aliquo deuotē & attentē legi poterit, quin ei obtineat statum salutis. Tum illa. Mi Domine, & quæ est attentio, in qua tibi vis legi? Qui respondit. Ut homo nō solum ore, sed etiā corde verba attentē proferat, & ut minimum post quinque Pater noster mihi commendet, & per hanc orationem. Domine IESV Christe fili Dei viui, suscipe hanc orationem in amore illo super excellēti, in quo omnia vulnera tui sanctissimi corporis sustinuisti, & mei miserere & omnibus

peccatoribus, cunctisq; fidelibus tām
viuis, quām defunctis.

Hoc exercitium in vno anno, aut
breuiori etiam tempore exerceri po-
test, iuxta recitantis placitum, si ni-
mirum singulis dieb^o quindecim ora-
tiōes Dominicas recitet, & ternis vi-
cibus prædictam orationem repetat.

Eidem sancte Virgini Deus tria re-
uelauit, quæ præteriri non debent: eò
quod sint magnæ cōsolationis & ædi-
ficatiōis. Primum pro peccatoribus:
Secundum pro afflīctis: Tertium pro
omnibus. Quoad primum dixit ad
eā. Peccator quoisque in peccatis
est, me velut in cruce distentum vin-
culis constringit: sed mox cum per
pœnitentiam ad me conuertitur, cō-
tinuo me absoluit. Et ego cum gratia
mea & misericordia de cruce solu-
tus, totus super eum rūo, sicut olim
supra Ioseph, cum me de cruce sol-
ueret, cecidi, meque ipsum totum in
potestatē eius trado, ut de me omnia
quæ voluerit, facere possit. Quod si
in peccatis vſq; ad mortē perseuera-
uerit, iustitia mea super eum potesta-
tem.

tem habebit, quæ tunc eū secundum
quod meruit iudicabit. Quoad secū-
dum: cum ipsa pro quodam afflīcto
Dominum oraret, dixit ei Dominus.
Si quis ita tristatur, vt sibi videatur,
quod libentius moreretur, quam il-
lam perferret tristitiā: quoties illud
grauamen mihi obtulerit, proponēs
in eo de cætero velle durare, toties
oblationem illam suscipiam ac si pro
me passus sit. Quoad tertium, cum il-
la quodam tēpore interrogaret Do-
minum, quid sibi in homine maximē
placeret. Respōdit Dominus: Ut qui-
libet cum magna gratitudine perpē-
dat & iugi memoria reuoluat, omni-
um virtuosorum operum meorū ex-
ercitia, quæ in terris operatus sum, &
omnium pœnarum & iniuriarum
mearum, quas sustinui triginta tri-
bus annis. Adhæc in quanta vixi mi-
seria, & quantæ mihi exhibitæ fuerint
contumeliae à meis creaturis, & quo-
modo demum mortuus sum in cruce
morte amarissima, ob amorem ani-
mæ hominis, quam mihi sponsam
mercatus sum pretioso meo sangu-
ne.

106 MEDIT. DIEI DOMIN.

ne. Hęc omnia vnicuique ita sint ac-
cepta & grata, ac si propter ipsius so-
lummodo perpessus sim salutem.

Liber Coll. Sol. Toto Paderborn a. 1613.

CONCLV SIO.

Habes, Illustris. Domina, breuiter
declarata, quae feruens tua deuotio &
acris intellectus dilatare poterit, &
multò accuratiūs, quā scripta fuerint,
contemplari. Ignosce quod restam ma-
gnas, de quibus integra volumina con-
scribi possent, tam leuiter transferim.
Mea enim intentio non alia fuit, quam
breue quoddam memoriale, cōscribere:
cuius aliquam partem singulis hebdo-
madæ diebus considerares, ad cōseruan-
dam assiduā I E S V Christi Domini &
Redemptoris nostri memoriam, quae est
dulcis super omnia, & in omnibus ad-
uersitatibus nos consolatur, augendo in
anima bus nostris deuotionem & chari-
tatem, quae est summa Christianæ reli-
gionis perfectio. Quod tibi & mihi
tribuat omnipotens Deus, qui est
benedictus in secula.

Amen.

F I N I S.